Ч. 220. Субота 20 (7) жовтня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — З комісиї реформи виборчої. — Подї в Росиї.

Вчерашнє засїданє комісиї виборчої відбувало ся серед дуже пригноблюючого враження, котре збільшило ся ще приступленєм до обструкциї пос. Страньского. Деякі гадали, що цїла справа реформи упала і що до згоди не прийде. Тимчасом розпочали ся переговори, вигринуло нове внесенє угодове і єсть надія, що прийде до порозуміня. Великий крик зробив ся на засїданю, коли пос. Доберніґ поставив внесене о замкненє лїсти бесїдників. Пос. Хоц і Заворка запротестували против того дуже енерґічно, а до того прилучив ся ґр. Штірґ. Мимо того внесенє п. Доберніґа ухвалено 20 голосами против 11. Вечером відбула ся конференция молодоческих послів з п. президентом мінїстрів бар. Беком, але до порозуміня не прийшло. Шенерерівцї мають нинї поставити в палатї нагле внесенє, домагаюче ся, аби переговори з Угорщиною ведено в напрямі знесеня митової спільности.

На вчерашнім засїданю комісиї реформи виборчої над §. 42, дотикаючим охорони подїлу виборчих округів більшостию $^2/_3$ голосів посольскої палати, заявив пос. Кіярі, що Нїмцї мусять обстоювати за такою охороною, бо то було головне услівє, під яким Нїмцї згодили ся радити над виборчою реформою. П. Крамарж перечить, щоби то було услівєм участи Нїмців в нарадах над виборчою реформою. Атже первістне предложенє бар. Ґавча не містило в собі тої точки, аж кн. Ґоґенльоге приняв постанову о більшости двох третих голосів до проєкту закону. Коли би закон той був справедливий, то Чехи такій охоронї подїлу виборчих округів не противили би ся. Також неправда, щоби ческі мінїстри і єго сторонництво зобовязали ся голосувати за сею постановою. Взагалї ходило о 7 мандатів, котрих Славяни в будучности може зажадають для себе. У всякім разї Нїмцї будуть в силї такому жаданю спротивити ся. Впрочім довший час нїхто не буде атакувати виборчої реформи. Для Чехів цїла та справа не має практичного значіня. Ходить лише о обиду ческого народу. Бесїдник дивує ся, що лише в справі більшости двох третин шукає ся компромісу, а то тому, що палата виходить з заложеня, що Чехи мусять виборчу реформу „проковтнути“. Сильно віримо, що навіть, коли би теперішна виборча реформа упала, то тим самим не буде погребанє загальне і рівне право голосованя, оно прийде з стихійною силою. Чехи такого ходу річий не боять ся, бо завсїгди були за загальним виборчим правом, а в своїх консеквенциях посунули ся тепер до крайної границї. „Тут край уступкам. До Каноси не підемо“. — До поглядів п. Крамаржа прилучив ся п. Заворка і заявив, що більшість двох третин значила би упокоренє ческого народу, на що Чехи нїколи не призволять. Коли др. Крамарж зявив готовість заключити компроміс, то бесїдник не піде за ним. В тій справі нема компромісу. Вкінци жадає бесїдник замкненя засїданя і предложеня звіту о петициях, які вплинули з Чехії против кваліфікованої більшости. Предсїдатель п. Пльой заявив, що і так хотів замкнути засїданє, однак перед тим мусить повідомити комісию о внесеню п. Мальфатія, котрий запропонував слїдуючу редакцию §. 42: „Зміни §§. 1, 4, 5, дальше §§. 33 до 36 і §. 42, та додатку до закона о подїлї виборчих округів, можливі в протягу перших 18 лїт лише в присутности бодай половини послів і більшостию двох третин голосів. Коли мине сей речинець, зміни можуть бути переведені лише більшостию трох пятих всїх послів“. — Пос. Перґельт виступив против висказів п. Крамаржа і Заворки і заявив, що о обидї чести ческого народа нема бесїди, а більшість $^2/_3$ голосів для зміни виборчих округів не дотикає ческих інтересів. Ще за бар. Ґавча Нїм-

---

3)

Тайна скупаря.

(З нїмецкого — Артура Мархмонта).

(Дальше).

3.

Загадочне скритоубийство.

Коли Ольга ішла з своєї контори, виходив звичайно напротив неї єї суджений і они ішли ще обоє разом через кілька улиць; Ольга все спішила ся цїлий день на той спільний прохід.

Нинїшного вечера не явив ся Ральф як звичайно на умовленім місци; она хвилю задержала ся і глядїла пильно вздовж улицї, довго не могла стояти, аби не дати вітцеви ждати на себе. Вже хотїла засумована іти сама до дому, коли надійшов Ральф.

— Тїшу ся, що ще тебе застав — сказав цїлком задиханий — я доси був дуже занятий.

— Ти цїлком горячий, Ральфе, ідеш просто з твого бюра?

— Нї, я мав иншу роботу.

— Атже ти сказав, що так довго був занятий?

— Ну, чейже й поза бюром можна мати занятє; впрочім коли маю на мої слова так дуже уважати —

— Прости, Ральфе, я не хотїла тебе обидити.

— А я був злий, що мене так довго задержано, тому відозвав ся трохи палкійше — оправдував ся він, але був якийсь змішаний і Ольга, котра не любила удаваня і нещирости, поглянула на него зачудована; нею заволодїло неприємне чувство.

Дорога нинї не була така весела, як звичайно, так що Ользї перший раз лекше стало, коли дійшла до мети.

Скоро увійшла до дому; вітця ще не було она приладила всьо до вечері і сїла, аби ждати на него.

Була дуже дивна річ, що він так довго не вертав, она почала неспокоїти ся, бо вже вибила десята, а єго все не було.

Єї неспокій збільшав ся від хвилї до хвилї, тревожно прислухувала ся до кождого кроку, безнастанно підходила до вікна і пробовала пробити своїми очима темноту; зі страху не могла навіть піти покласти ся до ліжка. Над раном заспала на кріслї, але той сон був дуже неспокійний і з чувством якогось чужого їй впрочім пригноблення пробудила ся.

Їй було незвичайно тяжко іти до контори як кождого дня, але не було що робити, нинї не буде й так одної робітницї в конторі, бо занедужала, то она не могла лишити ся дома.

Мусїла зібрати цїлу свою силу волї, аби відбути свою роботу зі звичайною совістностию і точностию.

На щастє пущено єї трохи вчаснїйше до дому як звичайно.

З незвичайним поспіхом бігла до дому, надіючи ся, що між тим явив ся там отець; але знов розчарувала ся.

Була очевидна річ, що єму мусїло щось лучити ся, бо инакше, знаючи, як она коло него все заходить ся, був би він без сумніву дав їй знати.

Мусїла щось зробити, аби єго віднайти, але що? Насамперед прийшов їй на гадку суджений; може він порадив би їй що; він від довгих лїт був занятий у адвоката і мав вже досьвід в неоднїй річи.

Безпроволочно пустила ся до єго мешканя і хоч знала, що він в тій порі не був дома лише в бюрі, то могла попросити єго матір, аби прислала єго до неї сейчас, скоро лиш верне домів.

Здивована блїдим і наляканим лицем такої звичайно веселої і здорової дївчини, спитала паві Ґеґ, Ральфова мати, що їй такого стало ся. Але Ольга не мала сили оповісти їй о своїй журбі і побігла назад до дому.

По дорозї впало їй на гадку, що найлїпше було би до Ральфа зателеґрафувати і попросити о як найскоршу стрічу; так зробила і вернула домів.

За пів години принесено їй депешу; она отворила єї з горячковим поспіхом, може то була вість від вітця? Але нї; він був би нїколи в сьвітї не видав гроший на телеґраму.

То була відповідь Ральфа і містила слова: „Перед девятою годиною не можу вийти з бюра. Ральф“.

Розчарована кинула папір на стіл. Тепер була година $5^1/_2$, коли Ральф вийде о 9-ій годинї, не буде у неї скорше як о під до десятої; мала отже перед собою ще чотири довгі

ці жадали закона о кваліфікованій більшости і приймили то до своєї праґрами. Вкінци промавляв п. Перґельт против внесеня Мальфатія. — П. Доберниґ вніс, аби з огляду на те, що до голосу записане ще велике число бесідників, замкнено дискусию. То внесене ухвалено 20 голосами против 11, серед голосного протесту із сторони чеських радикалів. — П. Хоц виступив против Перґельта і заявив, що виборча реформа в нинїшнім видї кривдить Чехів, длятого треба їм подати можність зміни єї в будучности. Радикальні посли вдячні пос. Страньскому, що виступив так рішучо против правительства і Нїмців. Закидає правительству, що в тій справі поступає нещиро. Закінчив заявою, що на Нїмців упаде відвічальність, коли справа виборчої реформи розібє ся.

В Росиї успокоєне поступає тим більше, чим близше до розписаня виборів. Сторонництва приступають до реальної полїтичної працї т. з. на разї до аґітациї і орґанізациї своїх сил, щоби при виборах узискати як найбільший вплив. В европейскій прасї обговорює ся тепер головно фінансове положене Росиї. Др Матен з Парижа видав вже трету книжку в тій справі. В послідній своїй брошурі обчисляє той фінансїст довги Росиї понад 200 міліярдів і виводить з того, що Росия вже з будучим роком не буде в силї платити правильно процентів, які виносять понад $1^1/_2$ міліярда річно. Натомість российскі правительственні фінансїсти доказують, що теперішна криза, викликана нещастною війною, як і пізнїйшими заворушенями в державі, приняла досить острі форми, однак не єсть нїчим надзвичайним, а для такої природними даними богатої країни, як Росия, нїчим небезпечним. При помочи нової думи надіють ся пособити державному скарбови і усунути кризу. Міністер скарбу оголошує виказ в безпосередних податків, які виносили в перших 8 місяцях с. р. $33^1/_2$ мілїонів рублів, в порівнаню з 34 міл. рублів в такім самім часї минувшого року. Обнижене доходів виявило ся в Конґресівцї, на Кавказї і в балтийских провінциях, де революцийний рух був найсильнїйший. Доходи зросли натомість о $2^1/_2$ мілїона рублів і то єсть найлїпшою відповідию — каже комунїкат — на виборску відозву, яка не викликала нїякого враженя. Населене платить податки і не опирає ся поборови рокрута. Цифра дотично безпосередних податків занимає тілько малу позицию в буджетї, який опирає ся головно на посередних податках з монополів.

З Москви доносять: Начальник міста одержав вчера слїдуючий рескрипт президента міністрів Столипина: Поінформований докладно звітом депутациї московского універстету і Вашим звітом о положеню в тамошнім унїверситетї уважав я за потрібне допустити до отвореня унїверситету на основі статута виготовленого радою професорів і відкликати сейчас патрулї з унїверситету. Уповаючи на моральну повагу колеґії професорів і на то, що они зможуть переконати молодїж, що рада професорів єсть сторожем їх інтересів, я переконаний, що рада професорів не допустить, щоби збори студентів перетворювали ся на революцийні віча і що внаслїдок того не буде потрібна інтервенция властий. Коли би однак мимо того збори студентів прибрали характер загрожуючий публичному порядкови і надужито унїверситету до злочинних цїлий, мають власти місцеві зробити тому безпроволочно конець.

Новинки.

Львів, дня 19-го жовтня 1906.

— Нове місточко. Є. Вел. Цїсар зволив, Найв. рішенем з дня 28 липня 1906 вселаскавійше піднести громаду сільску Білобожниця чортківского повіта до ряду місточок.

— Суд повітовий в Яблонові. Установлений розпорядженем мінїстерства справедливости з дня 24 вересня 1899 суд повітовий в Яблонові має розпочати свою дїяльність з днем 1-го січня 1907 р.

— Є. Е. Вигреосьв. Митрополит Шептицкий перебував від недїлї на духовній місиї в Галини, калуского повіта, а звідтам удав ся на такуж місию в Лолинї. Повороту Вкреосьв. Митрополита до Львова надіють ся в недїлю.

— Дрібні вісти. Доповняючий вибір двох членів Ради повітової в Жидачеві з групи більшої посілости розписаний на день 22 падолиста. — В Станиславові лютить ся шкарлятина. В наслїдок того позамикано від 15 с. м. до 4 падолиста всї хайдери, а мабуть замкнуть також і школу народну при ул. Липовій. — Фр. Новак, лїт 59, женатий, батько 4 дїтий, при ул. Шептицких ч. 52, відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Причиною самоубийства була нужда і брак способу до житя і зарібку.

— Мило подорожіло. Фабриканти мила підвисшили знов цїну свого виробу о 3 корони на сотнарі. То вже друга підвишка до трех місяців і виносить разом 5 корон на сотнари.

— В справі самоубийства ученика в тернопільскій рускій ґімназиї пишуть звідтам до „Дїла" ось що: Ученик III. кл. Постригач ударив якусь міщанку в лице, а тая прийшла на скаргу до директора п. Савицкого і додала при тім, що наміряє ученика також судово скаржити. Тодї закликав директор п. Савицкий батька ученика і сказав єму, щоби справу полагодив, бо як ученика заскаржать до суду, то на час судового слїдства заборонить єму вступу до школи, а на кождий случай заповів батькови, що син дістане лиху ноту з обичаїв. Батько вернувши до дому, покарав сина, як умів, а син тодї сказав до матери: „Я йду і кину ся під колію". Мати не беручи сего за правду, відповіла: „Та йди, біда тя не возьме", але син що сказав, то і сповнив. Був то хлопець з натури дуже нервовий.

— Семилїтна подорожна. В недїлю рано мож було бачити на дзвірци в Чернівцях цїкаву семилїтну подорожницю. З клуночками в руках ожидала она при асистенциї полїциї поїзду, а гурток цїкавих подорожних обступив єї, щоби прочитати, хто она. На шнурочку висїла на єї грудех табличка з написом: „Софія Немец, має сїм лїт і їде до свого батька Павла Немец до Вільгельмсгавен. Просить ся подорожних, щоби взяли малу подорожну під свою опіку і помагали їй при пересїданю. В Освенцімі треба єї справити до експозитури ц. к. полїциї. Чернівцї, 14 жовтня 1906. Ц. к. дирекция полїциї". — Батько малої подорожної виїхав перед двома роками з двома дїтьми на роботу, а малу Софію лишив тут у родини Юхневич. Тепер іде батькови лїпше і він попросив полїцию, щоби вислала єму донечку. І дирекция вивязала ся в той оріґінальний спосіб зі своєї задачі.

— Катастрофа під морем. В порті Бізерта затонуло передвчера француске підводно судно „Лїген". Катастрофа наступила в тім самім місци, де затонуло було підводне судно „Фарфарет". „Лїген" відбувало вправи і упало на дно моря 40 метрів глубоко. Грозу катастрофи годї собі представити. Зіпсуте одної дрібної шрубки потягле за собою страшну смерть кільканайцяти осіб залоги такого підводного судна. Коло витягненя судна „Лїген" працює кілька воєнних кораблїв, але їх заходи доси не довели до успіху, а тимчасом залога затопленого судна завмирає зі страху перед марою смерти. Портові власти не мають надїї уратувати залогу, а судно можна буде витягнути пізнїйше.

— Фальшивий капітан. Нечуваного і небувалого ще доси рабунку, ограбленя міскої каси в білий день і при помочи цїлого відділу войска,

---

години. Так довго ждати було для неї невиносимим, воліла радше дїлати на власну руку.

Найлїпше було би, як гадала, коли би дала знати на полїцию, що вітцеви щось приключило ся. Вправдї було то для неї дуже прикро, але на себе не повинна була уважати, коли розходило ся о єї старого вітця.

Лиш мусїла ще щось з'їсти; цїлий день не мала нїчого в устах. Без апетиту з'їла вечерю, відтак надягла на себе плащ. Було саме пів до семої. Надягаючи на себе плащ, почула, що в кишени щось зашелестїло і аж тепер нагадала собі на лист, який отець дав їй до переховання.

Що она скорше не нагадала собі на те!

Сїла і дрожачими пальцями отворила лист. Він був завинений в кілька паперів, на послїднїй куверті почерком єї вітця були виписані слова: „Має перечитати лише моя дочка, на случай, коли би я до неї не вернув".

З дивним чувством перечитала Ольга слїдуючий лист:

„Моя люба дочко Ольго!

Коли ти робила після свого бажаня, то не отвориш листу скорше, аж доки не пересьвідчила ся, що мене нема. Маю тобі богато розповісти. Від цїлого ряду лїт жив я під подвійним назвищем. Для тебе був я все старим, слабовитим Бенном Балем, між тим як всї инші люди знали мене під моїм правдивим назвищем Бенна Гомера. Отже коли я тепер не вернув до тебе, то мусиш мене глядати в моїм домі при улици Писарскій ч. 50. Лиш один чоловік на сьвітї знає, що я дуже богатий, а то мій смертельний ворог. Вже перед пятьма лїтами хотів він мене убити і за те засуджено его на двацять лїт примусових робіт. Тодї присяг він менї месть; як я довідав ся, він вже знов на воли. Він ненавидить мене і хотїв би посїсти мої богатства — а я богатий, дуже богатий. — Его імя єсть Алексій Лїнер. Коли-б менї тепер мало що лучити ся, то можеш бути пересьвідчена, що то буде его вина. Ти унаслїдиш мій маєток.

Коли підеш до державного банку і віддаш там залучений лист, то тобі видадуть папери, які я там зложив. Той лист містить крім того точний спис мого прочого маєтку.

Оба доми при улици Писарскій і Зеленій належать до мене. Я жадаю, аби ти нїчого не продавала, доки не перечитаєш добре всї мої папери. Лише ти одна будеш могла їх відчитати. Ти була для мене все доброю і любою дочкою.

Твій отець Бенно Баль-Гомер."

Майже заголомшена читала Ольга лист раз і другий, а гадка про можливість смерти єї вітця наповняла єї глубоким сумом.

Мимо многих річий, які їх розлучали, мимо цїлковитої ріжницї поглядів і способу житя була она все таки привязана до него дитинячою любовію.

На свій спосіб він навіть добре з нею поводив ся і она сказала собі, що не пожалує нїякої жертви, аби лиш відкрити тайну, яка вкривала цїлу ту загадочну історию.

Насамперед постановила навідати ся до дому при улици Писарскій.

На улицях було вже темно і дуже зимно. Дрожачи загортала ся тїснїйше плащем, але не знаючи дороги, спитала одного полїцианта о Писарску улицю.

— Чи хочете тепер там іти? — спитав той. — Та улиця має не найлїпшу славу, там лїпше іти в день як в ночи — відтак дав їй потрібні вказівки.

Она подякувала і поспішила дальше. Вправдї бояла ся, аби їй що не приключило ся, але хто міг знати, чи єї отець ще не жиє і не єсть в небезпечности? Она не сьміла вагувати ся.

Голосно забилось єї серце, коли кілька підозріних стаций перейшло по при неї; але они не зачепили єї.

По якімсь часї віднайшла Писарску улицю, але не могла зараз найти ч. 50; аж до довшім гляданю відкрила згаданий дім.

Сильно потягнула за дзвінок і аж сама затрясла ся, коли его пронизуючий голос роздав ся серед мертвої тишини.

(Дальше буде).

допустив ся якийсь невислїдженим доси злочинець в місті Кепенік під Берлином. В послїдних часах дїяли ся вже всїлякі розбої і рабунки в Росиї, але такого зухвалого і незвичайно сьмілого як сей, історія криміналїстики ще не записала і він есть першим в своїм родї. Річ була така: Ві второк около 4 год. по полудни, явив ся перед ратушем в Кепенік, місті положенім може на якої півтора милї на полудневий всхід від Берлина, якийсь капітан в повнім уніформі з двайцятьма вояками четвертого полку ґвардиї і казав позамикати всї виходи а навіть і двері від пивниці та не випускати з ратуша нікого. Відтак увійшов з двома ґренадирами до канцеляриї бурмістра Лянґерганса і арештував его і урядника касового, котрому казав в книгах рахункових замкнути рахунки і перечислити гроші в касї, котрі відтак вложив до мішочка і запечатав. Гроший тих було 4002 марок — між ними й банкнот на тисяч марок — і капітан забрав їх, а бурмістра і урядника касового казав під ескортою відставити на полїцию в Берлинї. Арештоване бурмістра і урядника касового наробило в місті великої сензациї. Тисячі людий збігли ся перед ратуш і дивили ся, як бурмістра, котрому капітан позволив ще забрати жінку з собою, і урядника касового повезли вояки з застромленими баґнетами до Берлина.

Аж тут вияснила ся цїла справа і показало ся, що то якийсь незвичайно сьмілий і зухвалий злодюга, перебравши ся за капітана і добувши собі підступом віддїл войска, напав на ратуш і арештувавши згадані особи, забрав 4002 марок готівкою. Той фальшивий капітан міг мати яких 45 до 50 лїт, був високого росту, з сивими вусами а ноги мав трохи викривлені, т. зв. о-ноги. Розведене слїдство ось що показало:

Ві второк около 1 год. в полудне, коли змінено войскову варту в пливальни войсковій над озером Міґґель, явив ся в пливальни якийсь мужчина в уніформі капітана 1. ґвардийского полку і видав енерґічним способом приказ, щоби змінена варта сейчас ішла з ним, бо він на приказ цїсаря має когось арештувати. Вояки видячи перед собою енерґічного капітана і знаючи, що мусять слїпо слухати старшину, зробили так, як їм капітан казав. Підофіцирови, що був комендантом варти, казав капітан собі піти а вояків забрав з собою і пустив ся з ними в сторону як до Берлина. За хвильку стрітили они другий віддїл вояків, що вертав із стрільниці; капітан казав і тих закликати та прилучити ся до его віддїлу. Так мав він вже 12 вояків, казав їм набити остро карабіни, застромити баґнети та помашерував з ними на дворець зелїзниці при улици Путліц і поїхав звідси зелїзницею до Кепенік. Задля того, що капітан виступав незвичайно певно і сьміло, вояки не важили противити ся; лиш на двірци в Кепенік відважив ся фрайтер сказати пану капітанови, що всї вояки ще не обідали. Капітан казав їм тоді зложити карабіни і в якійсь гостинници казав їм дати їсти а сам десь був пішов, мабуть замовити вози, котрі пізнїйше заїхали перед ратуш. Коли вояки пообідали, видав він їм приказ і розповів, що мають робити, особливо же не випускати з ратуша нікого ані нікого до него не впускати, а на случай потреби мають навіть ужити оружия.

Бурмістр Лянґерганс так розповідає про своє арештоване: Я сидів около пів до 5 год. в моїй канцеляриї, коли нараз двері енерґічно отворили ся. Я обернув ся і побачив перед собою офіцира, за котрим увійшло двох ґренадирів з застромленими баґнетами. Офіцир, котрий мав на собі мундур капітана першого ґвардейского полку піхоти, приступив відтак до мене і спитав: Чи ви кепеницкий бурмістр? — Коли я єму сказав, що так, він відповів: В наслїдок найвисшого приказу ви моїм арештантом і я вас зараз відставлю до Берлина. — Я на то сказав: Прошу менї... Тут перебив менї капітан різко: „Мовчіть, не маєте що просити, я вже вам сказав, що вас арештую“. Він дав при тім знак ґренадирам, котрі приступили аж на два кроки до мене. Мимо того я сказав, що хочу видїти приказ арештованя, а капітан тодї відповів: „Моя леґітимация то отсї вояки. Все проче скажуть вам на Новій Вартї в Берлинї, куди вас тепер відставлять“. Я зробив капітана уважним на то, що я резервовий офіцир, а тодї взяв він від мене слово чести, що я по дорозї не буду втїкати. Відтак позволив менї, щоби жінка відвела мене до Берлина, та розпорядив, що лиш один ґренадир має відставити мене до Берлина, а підчас їзди має сидїти на кізлї. Він відвів мене відтак до замовленого воза, що стояв в ратуши на подвірю, а коли ґренадир сїв собі на кізлї, приказав, щоби віз від'їхав. Я поступив ще по жінку і в дорозї розважав з нею, длячого би мене в такий спосіб арештовано. Я прийшов до того переконаня, що мене хтось може денунционував перед войсковими властями о якийсь видуманий войсковий злочин. Заким ми доїхали до Нової Варти в Берлинї, жінка злїзла з воза, бо так приказав капітан. На Новій Вартї офіцир, що там тодї робив службу, здивував ся дуже, коли ґренадир мене єму приставив, а то тим більше, що вояк не умів сказати, як називає ся капітан. Офіцир дав зараз телефонїчно знати комендантови, а небавком опісля явив ся на вартї сам комендант ґен.-ад'ютант ґр. Мольтке; пізнїйше прийшов ще офіцир від дневної служби, майор кн. Йоахим Альбрехт і один урядник карного суду. Коли ґр. Мольтке довідав ся від мене о цїлій подїї, явив ся ще й касовий урядник Вільтберґ з Кеперник, котрого той якийсь капітан також арештував і приставив сюди двома ґренадирами. Я пішов опісля до президиї полїциї і там розповів все, як було. Мене тодї пустили на волю, а за тим капітаном почали зараз шукати.

Касовий урядник Вільтберґ так розповідає про своє арештоване: Около $^{3}/_{4}$ 5 увійшло двох моїх урядників до комнати, де стоїть каса, і сказали: „Дістанемо якийсь кватирунок. Але капітан то н е а б и я к и й ч е м н и й чоловік, визьвірив ся на нас і приказав, щоби всї міські урядники пішли до своїх комнат“. Дальше сказано нам, що капітан наказав воякам з застромленими баґнетами патролювати на коритарях в ратуши. Нікому не вільно входити до ратуша; навіть першого заступника бурмістра і иншого радного не впустили оба стоячі перед брамою вояки. Коли я ще роздумував над тим, що то все має значити, увійшов капітан з двома ґренадирами до мене до каси, спитав, хто веде рахунки касові, а коли я не відповів, що я, він крикнув до мене: „Замикайте зараз свої книги, маю приказ вас арештувати“. Коли я не хотів того зробити і зажадав, щоби менї показав приказ арештованя, він сказав менї: „Коли не хочете, то вас і без того поведуть а відтак зроблять за вас роботу другі урядники. Приказ арештованя покажуть вам на Новій Вартї в Берлинї, куди вас відставлять“. Відтак спитав капітан, чи тут є всї урядники касові, а коли я єму сказав на то, що возьний касовий пішов на почту по гроші, сказав він на то: „Нїчого не шкодить, зачинайте спокійно свою роботу, лиш спішіть ся трохи“. По замкненю книг казав він перечислити гроші в касї так, як би то дїялось підчас ревізиї каси; в касї було 4002 марок і кілька феників, між тим і банкнот на тисяч марок. Капітан зсипав гроші до мішочка а в книзї написав: Стан має бути: 4003 марок, сконфіскувані гроші 4002 марок. Підпис: Капітан . . . . . імени не можна було відчитати. Відтак взяв він гроші а мене взяли між себе два ґренадири і я пішов насамперед до свого помешканя а за нами ішла товпа зложена з більше як тисяч людий. Там чекав на мене віз, котрим повели мене ґренадири все ще з застромленими баґнетами до Берлина і аж тут довідав ся я всеї правди“.

За хитрим злочинцем і слих пропав. Знайдено лиш на поли шаблю а відтак шапку і штани, які мав на собі фальшивий капітан підчас „конфіскованя“ гроший в кепеницкім ратуши. За его зловлене визначив правительственний президент в Почдамі 2000 марок а маґістрат в Кепенік 500 марок.

Телеґрами.

Відень 19 жовтня. На нинїшнім засїданю палати послів присьвятив президент посмертну згадку б. п. послови Говорці і подав до відомости, що пос. Ціпера зложив мандат до комісиї для реформи виборчої.

Париж 19 жовтня. Бувший росийский амбасадор в Парижи бар. Моренгайм помер тут в 82-ім р. житя.

Мітава 19 жовтня. В комісиї для реформи справ аґрарних настав роздор. Властителї більшої посїлости виступають за свободою при умовах о набуване ґрунтів а селяни жадають примусового вивласненя більших властителїв в користь беземельних та управильнен яєправ краєвих комісиями краєвими, котрих доси ще нема. Порозумінє здаєсь бути трудне.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підв.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно деповитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починяв банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотичво сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).